

Sygn. akt II C 807/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział II Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Waseńczuk

Protokolant: Karolina Szewczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 października 2014 r. w Warszawie

z powództwa K. J.

przeciwko Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) w W.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie

postanawia:

I. umorzyć postępowanie w sprawie,

II. nakazać wypłacić K. J. ze Skarbu Państwa Kasy Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 15 000 zł (piętnastu tysięcy złotych) tytułem zwrotu połowy opłaty od pozwu,

III. zasądzić od K. J. na rzecz Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w W. kwotę 7 217 zł (siedem tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

IV. Sygn. akt II C 807/13

VII. **UZASADNIENIE**

VIII. Pozwem wniesionym w dniu 7 sierpnia 2013 r. K. J. dochodził zasądzenia od Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w W. łącznie kwoty 600 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu, tytułem odszkodowania za: utratę wartości należącej do niego nieruchomości, położonej w W. w dzielnicy U., przy ul. (...), koszty zastosowania w budynku posadowionym na nieruchomości zabezpieczeń zapewniających właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach -zgodnie z ustawą z 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane i przepisami wykonawczymi do tej ustawy, ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości przez powoda oraz za szkodę i tytułem zadośćuczynienia za konieczność znoszenia immisji hałasu oraz immisji zanieczyszczeń do powietrza i inne szkody spowodowane działalnością pozwanego. Wskazał, że w związku z wejściem w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., zmienionej uchwałą nr 153/11 z 24 października 2011 r., powód utracił możliwość domagania się zaniechania immisji hałasu przekraczających standardy wyznaczone przez przepisy ochrony środowiska i w związku z tym domaga się odszkodowania i zadośćuczynienia za doznaną szkodę. Wskazał, że podstawę roszczeń stanowią art. 129-136 ustaw}/ prawo ochrony środowiska oraz ewentualnie art. 435 k.c.

IX. Pozwany po pierwsze zarzucił, że roszczenie powoda nie zostało należycie sprecyzowane, a niezależnie od tego wniósł o oddalenie powództwa. Wskazał przede wszystkim, że wbrew twierdzeniom pozwu nieruchomość powoda już przed wejściem w życie uchwały Sejmiku była objęta podobnymi ograniczeniami, wynikającymi z rozporządzenia nr 50. Podkreślił, że wejście w życie uchwały Sejmiku nie spowodowało żadnych dalszych ograniczeń, mogących skutkować zasadnością roszczeń odszkodowawczych. Wskazał - powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z 10 października 2008 r., sygn. akt II CSK 232/08 - że nie jest przedsiębiorstwem w rozumieniu art. 435 k.c. Odnosnie

żądania zadośćuczynienia stwierdził m.in., że odpowiedzialność z tytułu naruszenia dóbr osobistych zachodzi wyłącznie wówczas gdy działanie prowadzące do naruszenia tych dóbr było bezprawne i zawinione, a pozwany działa w ramach obowiązującego porządku prawnego.

X. W odpowiedzi powód wskazał m.in., że nowelizacja aktu prawa miejscowego spowodowała rozpoczęcie dla powoda biegu nowego terminu na zgłoszenie roszczeń o odszkodowanie. Jednocześnie podtrzymał powództwo w całości.

XI. -

XIV. Pismem z 22 października 2014 r. powód cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia i na podstawie art. 102 k.p.c. wniósł o nieobciążanie go obowiązkiem zapłaty kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pozwanego. W uzasadnieniu wskazał, że sprzedał nieruchomości będącą przedmiotem niniejszego postępowania i nie przeniósł na nabywców wierzytelności dochodzonej w tym postępowaniu. Podkreślił, że w sprawie nie zostało przeprowadzone żadne postępowanie dowodowe, spór prawny dotyczył upływu terminu zawitego. Wskazał też, że nakład pracy pełnomocnika pozwanego był niewielki, gdyż pisma procesowe pozwanego są sztampe.

XV. Na rozprawie w dniu 30 października 2014 r. pozwany wniósł o zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów zastępstwa procesowego.

XVI. Sąd zważył co następuje:

XVII. Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku.

XVIII. Mając powyższe na uwadze, wobec cofnięcia pozwu przed rozpoczęciem rozprawy, a ponadto cofnięcia ze zrzeczeniem się roszczenia, dla cofnięcia pozwu nie była konieczna zgoda pozwanego. Jednocześnie brak było podstaw do uznania aby ta czynność powoda była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego, bądź zmierzała do obejścia prawa. Z tego względu Sąd uznał

XIX. powyższe cofnięcie za dopuszczalne i umorzył postępowanie w sprawie na podstawie art. 355 § 1 k.p.c.

XX. Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. orzekł jak w pkt I sentencji postanowienia.

XXI. Odnosząc się natomiast do kwestii wniosku powoda o nieobciążanie go obowiązkiem zapłaty kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pozwanego na podstawie art. 102 k.p.c. W ocenie Sądu wnioski powoda były nieuzasadnione.

XXII. Wskazać należy, iż umorzenie postępowania na skutek cofnięcia pozwu, tożsame jest co do zasady z przegraniem przez powoda sprawy, a tym samym nakłada na niego obowiązek zwrotu pozwanemu na jego wniosek (art. 203 § 2 k.p.c.) poniesionych przez niego kosztów procesu, stosownie do zasady odpowiedzialności za jego wynik, określonej w art. 98 k.p.c. Zasada ta nie ma zastosowania w sytuacji, gdy pomimo cofnięcia pozwu to pozwanego należy traktować jako stronę przegrywającą, np. w sytuacji gdy pozwany spełnił świadczenie dopiero w trakcie procesu, dając uzasadniony powód do wytoczenia powództwa. W sprawie niniejszej sytuacja taka nie zachodzi.

XXIII. Jednocześnie w ocenie Sądu brak jest w niniejszej sprawie podstaw do uznania, że zachodzą -wyjątkowe okoliczności uzasadniające zwolnienie powoda od obowiązku zwrotu pozwanemu kosztów na podstawie art. 102 k.p.c.

XXIX. Zgodnie z określoną tym przepisem zasadą słuszności, stanowiącą odstępstwo od zasady odpowiedzialności za wynik procesu, w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może zasądzić od strony przegrywającej jedynie część kosztów niezbędnych do celowej obrony swoich praw, poniesionych przez stronę przeciwną lub nie obciążać jej kosztami w ogóle. Zasada ta jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności.

XXX. Do okoliczności branych pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek zastosowania dyspozycji omawianego przepisu według doktryny zaliczyć można nie tylko te związane z samym przebiegiem postępowania, lecz także dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Za trafny należy uznać pogląd, zgodnie z którym sama sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nawet tak niekorzystna, że strona bez uszczerbku dla utrzymania własnego i członków rodziny nie byłaby w stanie ponieść kosztów, nie stanowi podstawy zwolnienia - na podstawie art. 102 k.p.c. - z obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, chyba że na rzecz tej strony przemawiają dalsze szczególne okoliczności, które same mogłyby być niewystarczające, lecz łącznie z trudną sytuacją ekonomiczną wyczerpują znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego {por. postanowienie SN z 8 grudnia 2011 r., IV CZ 111/11, LEX nr 1119554}.

XXXI. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie takie szczególne okoliczności, uzasadniające zwolnienie powoda od obowiązku zwrotu kosztów pozwanemu nie zachodzą.

XXXII. W pierwszej kolejności odnieść się należy do zarzutu powoda, że w sprawie nie zostało przeprowadzone żadne postępowanie dowodowe. Wskazać należy, że w niniejszej sprawie Sąd wyznaczył termin rozprawy z uwagi na to, że już z dotychczasowych pism procesowych stron wynikało, że roszczenia powoda są nieuzasadnione, a w konsekwencji Sąd nie miał zamiaru przeprowadzania żadnego dalszego postępowania dowodowego. Ogólnie należy tu wskazać, że zdaniem Sądu skuteczny był podniesiony przez pozwanego zarzut zgłoszenia przez powoda roszczeń, po upływie terminu zawitego. Wskazać należy, że wbrew stanowisku powoda, wskazywane przez powoda ograniczenia w korzystaniu z przedmiotowej nieruchomości powstały nie w związku z uchwałą Sejmiku Województwa tylko w związku z rozporządzeniem nr 50 Wojewody (...) z 2007 roku. Podkreślenia wymaga, że nie budzi wątpliwości Sądu, że rozporządzenie to obowiązywało pomimo zmiany w obowiązujących przepisach organu upoważnionego do wydania przepisów wykonawczych oraz formy tego aktu. Wskazać krótko należy odnośnie zmiany formy aktu, że zgodnie z § 32 ust. 2 w zw. z § 143 rozporządzenia Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” jeżeli zmienia się treść przepisu upoważniającego do wydania aktu wykonawczego w ten sposób, że zmienia się rodzaj aktu wykonawczego albo zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym lub wytyczne dotyczące treści tego aktu, przyjmuje się, że taki akt wykonawczy traci moc obowiązującą z

XXXIX. dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej treść przepisu upoważniającego. Zgodnie zaś z ust. 3 tego paragrafu, jeżeli zmiana treści przepisu upoważniającego polega na tym, że zmienia się organ upoważniony do wydania aktu wykonawczego, przyjmuje się, że taki akt zachowuje moc obowiązującą; w takim przypadku organem upoważnionym do zmiany lub uchylecia aktu wykonawczego wydanego na podstawie zmienionego przepisu upoważniającego jest organ wskazany w zmienionym upoważnieniu. W zakresie zaś uregulowanym w § 32 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 r., tj. z powodu zmiany formy aktu, którym tworzy się obszar ograniczonego użytkowania z rozporządzenia na uchwałę, to wspomniane rozporządzenie Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 r. nie utraciło mocy obowiązującej na podstawie tej reguły walidacyjnej, albowiem ustawa z 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej, która z dniem 1 stycznia 2008 r. zmieniała organ tworzący obszar ograniczonego użytkowania i formę aktu, równocześnie w art. 47 ust. 2 wskazała, że akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych niniejszą ustawą z zakresu zadań i kompetencji podlegających przekazaniu niniejszą ustawą zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje. Przepis ten nadal obowiązuje, nie został derogowany, brak bowiem aktu prawnego, który by go uchylił lub zmienił.

XL. Odnośnie twierdzeń powoda, po wejściu w życie uchwały Sejmiku rozpoczął dla niego bieg

XLI. nowy dwuletni termin zawity wskazać należy, że - wbrew twierdzeniom powoda - nowy termin zawity dla powoda po wejściu w życie uchwały Sejmiku rozpocząłby bieg wyłącznie w sytuacji, gdyby uchwała spowodowała dalsze ograniczenia w korzystaniu z nieruchomości (w stosunku do tych spowodowanych wejściem w życie rozporządzenia) i to tylko w zakresie tych dalszych ograniczeń. Taka sytuacja nie miała miejsca.

XLII. Stwierdzić także należy, że na podstawie dotychczas zgromadzonych dokumentów trudno uznać, żeby uzasadnione było roszczenie powoda o zadośćuczynienie, gdyż brak jest podstaw aby działanie powoda było

bezprawne lub zawinione, co jest przesłanką ewentualnego uwzględnienia roszczenia w tym zakresie. Fakt działania przez pozwanego w granicach prawa potwierdza utworzenie obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W..

XLIII. Wskazać także należy, że powód nie wskazywał aby poniósł inną szkodę, nieobjętą art. 129-136 ustawy prawo ochrony środowiska, a także że Sąd podziela stanowisko pozwanego, że do prowadzonego przez niego przedsiębiorstwa nie ma zastosowania art. 435 k.c, z przyczyn wskazanych przez Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 10 października 2008 r., sygn. akt II CSK 232/08.

XLIV. Odnośnie twierdzeń powoda, że nakład pracy pełnomocnika był niewielki, gdyż składa on sztamkowe pisma w wielu podobnych toczących się postępowaniach, należy stwierdzić że tak

XLIX. pełnomocnicy jak i sędziowie korzystają z „wzorów” sporządzonych na potrzeby innych podobnych postępowań, jednak niezwykle rzadko zdarza się, że sprawy są identyczne i że można taki wzor wykorzystać wprost, podstawiając jedynie inne nazwiska. Nawet zresztą gdyby tak było to w każdym wypadku sprawa wymaga analizy i sprawdzenia, czy rzeczywiście stan faktyczny jest identyczny jak w tej innej sprawie. Wskazać także należy, że w niniejszej sprawie powód zgłaszał inne dodatkowe, roszczenia, które nie są składane w innych podobnych sprawach, do których pozwany musiał się ustosunkować.

L. Z tych wszystkich przyczyn Sąd uznał, że powoda należy traktować w niniejszej sprawie jak stronę przegrywającą.

LI. W niniejszej sprawie brak jest również podstaw do uznania, żeby sytuacja majątkowa powoda była wyjątkowa i aby uzasadniała nieobciążanie go kosztami należnymi pełnomocnikowi pozwanego. Po pierwsze należy wskazać, że wniosek powoda o zwolnienie od kosztów niniejszego postępowania, rozpoznany po zbadaniu jego sytuacji finansowej, został oddalony. Po dnie zaś, że w dniu 20 października 2014 r. sprzedał nieruchomości, będącą przedmiotem postępowania, za kwotę 995 000 zł, a zatem trudno uznać, żeby nie posiadał środków na uregulowanie kosztów należnych drugiej stronie.

LII. W związku z powyższym Sąd uznał, iż brak jest podstaw do nieobciążania powoda obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania pozwanemu na zasadach słuszności. W związku z udziałem po stronie pozwanej radcy prawnego, na celowe koszty obrony poniesione przez stronę pozwaną składają się w niniejszej sprawie poniesione przez pozwanego koszty zastępstwa procesowego, zgodnie z zasadami określonymi w art. 99 k.p.c.

LIII. Mając na uwadze wniosek pozwanego o zwrot kosztów oraz wysokość stawki minimalnej wynagrodzenia radcy prawnego określonej w § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7 217 zł.

LIV. W związku z powyższym, uznając brak przesłanek do zastosowania art. 102 k.p.c, Sąd na podstawie art. 203 § 2 k.p.c. w zw. z art. 98 i 99 k.p.c, orzekł jak w pkt II sentencji.